

1. fejezet

– A sors iróniája, hogy az életben egyedül a halál biztos, nem gondolod? – A férfi hangja fesztelen volt, a testtartása nyugalomról árulkodott.

– Kérem... nem muszáj megtennie. – Ezzel szemben a földön fekvő férfi rettegett. A hangját könnyek és vér tette fojtottá. Meztelen és kimerült volt, egész testében remegett. A karja a feje fölé nyúlt, a csuklója bontott téglából emelt falhoz volt láncolva.

Középkort idéző börtönné alakították át a sötét helyiséget a pincében. Mind a négy falon nehéz fémbilincsek lógtak. A levegőben vizelet gyomorforogató szaga terjengett, és szüntelen zúgott a sarokban lévő doboz, amelyet a támadó rakott oda. A helyiség hangszigetelt volt, és szökésbiztos. Ha valaki egyszer idekerült, csak akkor juthatott ki, ha kiengedték.

– Nem számít, hogyan élted az életet – folytatta a férfi, tudomást sem véve a vérző alakról. – Az sem számít, mekkora vagyont harácsolnál össze, mit értél el, kiket ismertél, vagy mit reméltél még. A végén mindannyiunkkal ugyanaz történik: mind meghalunk.

– Kérem, az isten szerelmére, ne tegye!

– Egyedül az számít, hogyan halunk meg.

A földön fekvő férfi vért köhögött fel.

– Vannak, akik természetes halált halnak, fájdalmak nélkül, akkor, amikor az életük végére érnek. – Kínzója bizarr, gurgulázó nevetést hallatott. – Vannak, akik évekig szenvednek gyógyíthatatlan betegségektől, és minden percükben azért küzdenek, hogy pár másodperccel tovább élhessenek.

– Én... én nem vagyok gazdag. Nincs nagy vagyonom, de minden a magáé lehet.

– Csitt! – A másik az ajkához emelte a mutatóujját, mielőtt sottogva folytatta volna: – Nem kell a pénzed.

Újabb véres köhögés.

– Aztán vannak, akik nagyon lassan hálnak meg – húzódott gonosz mosolyra az ajka. – A halálos fájdalom órákig... napokig... – magyarázta tovább rideg hangon – akár hetekig is eltarthat. Tudtad, hogy ha az ember érti a dolgát, akkor ennek semmi sem szab határt? – Szünetet tartott.

Egészen idáig a leláncolt férfi észre sem vette a másik kezében lévő szögbelövőt.

– És én aztán nagyon értem a dolgomat. Ha megengeded, most bemutatnám! – Rálépett a földön fekvő áldozat eltört bokájából kiálló csontra, majd közelebb hajolt, és gyors egymásutánban három szöget lőtt a térdébe. Éles fájdalom áradt szét a férfi lábában. Még a levegőt is kiszívta a tüdejéből, és pár pillanatra elhomályosította a látását. A szögek csupán hét és fél centiméter hosszúak voltak. A láb túloldalát nem szakították át, de elég élesek voltak ahhoz, hogy kárt tegyenek csontban, porcban és szalagban.

A leláncolt férfi zihálva vette a levegőt. A fájdalom ellenére beszélni próbált. – Kérem... kérem. Van egy beteg lányom. Ritka betegségtől szenved, és egyedül rám számíthat.

A furcsa, gurgulázó nevetés újra betöltötte a helyiséget. – Azt hiszed, ezzel meghatsz engem? Hadd mutassam meg, mennyire! – Megfogta az egyik kiálló szög fejét, és ameddig csak lehetséges volt, lassan az egyik oldalra húzta; mintha csak egy csavarhúzóval nyitott volna ki egy festékesdobozt. A ropogás ahhoz hasonlított, mint amikor valaki üvegszilánkokra lép.

A földön fekvő alak ordított a fájdalomtól, ahogy a fém tovább törte a csontot. A másik csak akkora erőt fejtett ki, hogy leküzdje az ellenállást, és darabokra törje a térdkalácsot. Csontszilánkok fúrtak át idegeket és izomrostokat. A leláncolt férfit émelygés fogta el, mire a felette álló többször is arcul ütötte, nehogy elveszítse az eszméletét.

– Tarts ki! – sottogta. – Azt akarom, hogy minden pillanatát élvezd. Még nem értünk a végére.

– Miért... miért csinálja ezt?

– Hogy miért? – A férfi megnyalta cserepes ajkát, és elmosolyodott. – Megmutatom, hogy miért. – Előhúzott egy fényképet a zsebéből, és a leláncolt férfi arca elé tartotta.

Az áldozat zavarodott tekintettel, másodpercekig vizsgálta a fényképet. – Ezt nem értem. Mi a...? – Aztán megdermedt, amikor rájött, mit lát. – Te jóisten!

A férfi erre közelebb lépett, az ajka szinte hozzáért a másik vérvő füléhez.

– Képzeld! – suttogetta, és a sarokban lévő fadobozra pillantott. – Pontosan tudom, hogy mitől rémülsz halálra.

2. fejezet

Tíz nap volt hátra karácsonyig, és Los Angelesben már ünnepi hangulat uralkodott. Az utcákat és a boltok kirakatait mindenütt színes lámpák, Mikulások és műhó díszítették. Hajnali fél hatkor kísértetiesen nyugodt tempóban lehetett keresztülautózni Los Angeles déli részén.

Előtérben a magas, kopár kaliforniai diófákkal, a kis templom homlokzata fehéren ragyogott a boltíves fakapu fölött. Képeslapra való látvány volt – leszámítva az épület körül sürgő-forgó rendőroket és a sárga helyszínelőszalagot, amellyel a kíváncsi bámészkodókat tartották távol.

Az égbolton sötét felhők gyülekeztek, amikor Robert Hunter kiszállt a kocsiból, kinyújtóztatta a végtagjait, és a tenyerébe lehelt, mielőtt felhúzta volna bőrdzsekije cipzárját. Igyekezett felkészülni a Csendes-óceán felől érkező egyre hidegebb szélre, és ahogy az eget tanulmányozta, tudta, hogy pár perc múlva elered az eső.

A Los Angeles-i rendőrség rablási és gyilkossági osztályának egyik csoportja a speciális ügyek részlege. Az egység sorozatgyilkosokkal és olyan kiemelt gyilkossági ügyekkel foglalkozik, amelyek több időt és nagyobb szakértelmet követelnek. Hunter a részleg

legkiválóbb nyomozójának számított. Fiatal társa, Carlos Garcia keményen megdolgozott azért, hogy nyomozó lehessen, és a többséghez képest gyorsabban érte el a célját. Az iskolapadból a Los Angeles-i rendőrség központi irodájához került, ahol bandatagokat, fegyveres rablókat és kábítószer-kereskedőket juttatott rács mögé a város északi részén, mielőtt állást ajánlottak neki a speciálisoknál.

Miközben Hunter az övére csatolta a rendőrségi jelvényét, észrevette, hogy Garcia egy fiatal rendőrrel beszélget. A korai időpont ellenére a társa lendületesnek és ébernek látszott. Hosszú, sötét haja még vizes volt a reggeli zuhany után.

– Nem úgy volt, hogy ma szabin vagyunk? – kérdezte Garcia a bajsza alatt, amikor Hunter odalépett hozzájuk. – Terveim voltak mára.

Hunter néma biccentéssel kívánt jó reggelt a rendőrnek, aki viszonzta az üdvözlést. – Mi a speciális ügyek részlegénél dolgozunk, Carlos – dugta a kezét a zsebébe. – Ránk az olyan szavak, mint a szabadság, a fizetésemelés, az ünnep és a pihenés, nem vonatkoznak. Ezt már igazán megtanulhattad volna.

– Gyorsan tanulok.

– Voltál már bent? – kérdezte Hunter, miközben világoskék szemével a templomot pásztázta.

– Most értem ide.

Hunter a fiatal rendőrré nézett. – És maga?

A majd két méter magas, jó felépítésű rendőr Hunter kíváncsi tekintetét állva idegesen végigszántott rövidre vágott, fekete haján. – Még én sem jártam bent, uram, de úgy tudom, nem egy épületes látvány. Látja azt a két kollégát? – A templomtól balra álló két sápadt, egyenruhás rendőrré mutatott. – Ők érkeztek először a helyszínre. Ahogy hallottam, húsz másodperc múlva már rohantak kifelé, és a lelküket is kihányták. – Gépiesen a karórájára pillantott. – Öt perccel utánuk értem ide.

Hunter megmasszírozta a tarkóját, kitapintva az ott lévő durva, egyenetlen heget. A tekintete végigsiklott a sárga szalag mögött összeverődött tömegben. – Van magánál fényképezőgép? – szegezte a kérdést a rendőrnek, aki tagadólag rázta a fejét, és a homlokát ráncolta.

– És mobiltelefon?
– A magánmobilommal lehet fényképezni. Miért kérdi?
– Azt szeretném, ha lefényképné a bémészködőket.
– A bémészködőket? – kérdezett vissza zavarodottan a rendőr.

– Igen, de feltűnés nélkül. Csináljon úgy, mintha a templom környékéről készítené felvételeket, vagy valami. Próbálja meg az összes bémészködőt lefényképezni. És különböző helyekről. Mit gondol, menni fog?

– Igen, de...

– Bízzon bennem! – nyugtatta Hunter. – Majd később elmagyarázom.

A rendőr lelkesen bólintott, azután benyúlt a járőr-kocsiba, és kivette a mobiltelefonját.

3. fejezet

– Na, a keselyűk már itt köröznek – jegyezte meg Garcia, ahogy közeledtek a sárga helyszínelőszalaghoz. Újságírók nyomakodtak a bémészködők elé a szalag mögött, és másodpercenként villant egy-egy vaku. – Szerintem hozzájuk hamarabb eljut a hír, mint hozzánk.

– Ez így van – erősítette meg Hunter –, és nagyon jól fizetnek minden információért.

A helyszínelőszalag mögött álló egyenruhás bólintott, ahogy Hunter és Garcia átbújt a szalag alatt.

– Hunter nyomozó! – kiáltott oda egy alacsony, kövérkés, kopasz újságíró. – Mit gondol, vallási indíttatású gyilkosság történt?

Hunter odafordult az újságírókhoz. Megértette az aggodalmukat. Odabent, abban a kis templomban, valakinek elvették az életét, és ők már tudták, ha Robert Huntert bízták meg a nyomozással, akkor a gyilkos különös kegyetlenséggel járt el.

– Csak most értünk ide, Tom – felelte nyugodtan. – Még

nem jártunk odabent. Jelen pillanatban valószínűleg többet tudsz, mint mi.

– Elképzelhető, hogy sorozatgyilkossal van dolgunk? – kérdezte egy magas, szemrevaló barna hajú nő. Vastag télikabátot viselt, a kezében kis diktafont szorongatott. Hunter még sohasem találkozott vele.

– Nem volt érthető, amit az előbb mondtam? – morogta a nyomozó Garciára nézve. – Akkor azok számára, akik nehezen tudnak követni, lassan megismétlem. – Egyenesen a nőre nézett. – Csak most ér-tünk ide. Még nem jár-tunk o-da-bent. És igazán tudhatnák, mi a szokás. Ha bármire kíváncsiak, meg kell várniuk a hivatalos rendőrségi sajtótájékoztatót. Már ha lesz egyáltalán.

A nő Hunter szemébe nézett, mielőtt elnyelte volna a tömeg.

Helyszínelő várta a két nyomozót a templom kopott kőlépcsőjén, kezében egy-egy fehér kapucnis overallal.

Amint beléptek a templomba, megütötte az orrukat a bűz – verejtek, korhadt fa és vér átható fémes szaga keveredett a levegőben.

A bejárati lépcsőtől az oltárig vezető szűk folyosó választotta el a vöröstölgyből készült padok két hosszú sorát. A Hét Szent katolikus templomban egy forgalmas napon közel kétszáz hívő is elfért.

A helyszínelők által használt, fémtalapzaton álló két nagy reflektor fénye világította be a szűk teret. A természetellenes ragyogásban minden kontúr élesnek és ridegnek látszott. A folyosó végén, az oltárnál és a jobbra lévő gyóntatószéknél három helyszínelő fényképezett, és rögzítette a nyomokat.

A kapu becsukódott a két nyomozó mögött. Hunter ugyanazt az izgalmat érezte, mint mindig, amikor új bűnügyi helyszínen járt.

A helyszínelők meghallották a közeledő léptek zaját, és abba hagyva a munkát, nyugtalanul felpillantottak. A két nyomozó megállt az oltárhoz vezető lépcsőnél.

Amerre csak néztek, mindenütt vér volt.

– Jézus Mária! – motyogta Garcia, és az arcához kapta a kezét. – Ez meg mi az isten?